

NOTA

Tots els que vulganebrees Setmanari de L' IGNORANCIA p' es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atransats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca { 3 mesos..... 0'85
 { 1 any..... 2'25
Dins Espanya..... { 3 mesos..... 1'00
 { 1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evitá plets y questions.

SES DESDITXES DE MADÓ JUANA.

Quinze mesos fa que vaitx tení sa desgracia d'haverme de mudá des pis abont vivia, per no sofrí més ses contínues incomoditats d'els vehins, que sempre me movían renòu, un pich p' es llum de s' escala, s' altre per s' aygo, s' altre per qualsevòl altre còsa qu' els vengués bé. Vaitx vení a ocupá els estudiets (que pòs a sa vòstra disposició si algun día los desocup) y casi desde aquest temps he tengut que sufrí s'esser martirizat per una sangonera ó sinapis-me ó vexigá ó còsa més faresta, qu' en figura de dòna se mo presenta casi tota els dies, sense que la m' puga trèure de davant y havent d' escoltà, vulgas no vulgas, ses llargues històries é impertinències amb que me fa es cuch de s' oreya malalt.

Dilluns d'aquesta setmana, per trèurerlèm de davant, després d'haverme fet una llarga contarella, li vaitx dí:

—Mirau, madó Juana; còm heu pogut veure amb ses moltes vegades qu' heu vengut, jò sempre estich molt ocupat amb sos testaments, escritures, plets y altres embuys qu' avuy s' usan; per ses consultes que me venen a fé me donen un duro; ja que vos no les me pagau, al menos feyvos carrech d' els perjuys que m' ocasionau, perqu' heu de sebre que d' ensá que sou tan desgraciada, he tengut que mudá tres vegades sa baula de sa porta y posá sis assientos a n' aqueixa cadira, y els escalons y trispòl están tots menjats.

¿Que m' heu escoltat, estimats lectors? Ydò tant ella, perque fent còm si tal còsa, proseguí sa rondaya que durá més d' un' hòra y mitja.

Però ja me pareix qu' haureu entrat en ganes de sebre qui es aquesta madó Juana.

Si no frissau molt, ella no es torbará a vení; perque, axò sí, en quant a puntualitat per ferme pèrdre els ays y ses magranes no n' trobaríau un' altre.

Callau; ja me pareix que la sent tocá.

—¡Ave María!.... ¿que puch passá?

—Si trobau es portal. (Ni may el ves-seu.)

—Bòn dia tenga, señoret, y me perdon si he vengut tant dejorn.

—Santa dòna, ¿que voleu que vos perdon, si sempre veniu a sa mateixa hora?

—Ay, señoret; ja veitx que l' estich incomodant molt, però ses còses que me passen a mí no passen a ningú.

—Heu crech encara que no heu jureu.

—¡Som molt desgraciada!

—No heu pòs en dupte, perque recòrd que l' any passat ja m' ho digueren.

—Sí, però es qu' are vostè no sap lo que me passa.

—No; ni heu sebré fins qu' heu digueu.

—Ydò ha de sebre qu' es meu, abí vespre vengué a deshora, y perque li vaitx volé reñá amb bones paraules, m' agafá p' es moño, me rossegá y em doná una atupada que may la m' en havia duyta tan gròssa.

—Ja 'u seria gròssa; perque mirau que ja vos n' heu duytes moltes y bones. Però, bònò, ¿y per què va essè que vos va atupá tant, y vos rossegá, y vos aferará p' es moño amb bònò mòdos?

—No, señó, no; es bònò mòdos eran méus y no d' ell.

—¡Ah! vamos, ja comprench; mentres vos el reñavau amb bònò mòdos, ell vos rossegava p' es moño.

—Ni més ni ménos, señoret; axò es sa pura veritat.

—O sa pura mentida, qu' es lo mateix per tú; (va cridá en aquell moment una veu ronca y aygordentera, mentres se obría sa porta des despaix per doná pas a n' aquell a ne qui madó Juana anomenava es seu; vòl dí es seu espòs, carabínero retirat, homonòt de més de nou pams, y amb unes mans còm a senayes.)

Si una bomba ó un llamp m' hagués caygut demunt sa taula, no m' hauría impresionat tant còm s' arribada de aquell homo. Temerós de presència una d' aquelles escenes en que tant abundan els còps de lliura, ensenays y esclafits, mesclats amb ses corresponents injurias, flastomies y blasfèmies, de lo qual

eran bònòs testimonis els dos personatges que tenia davant mí, me vaitx cará, tolduna amb s' homo. per aquietarló y li vaitx dí:

—Vamos, mèstre Jòrdi, teniu paciència y no vos enfadeu; jo estich ben content qu' hajau vengut perqu' axí podrèm aclarhí aquest embuy y sebre sa veritat.

—Per axò vench; perque vuy que sá pia sa veritat de tot. Ja estich cansat de veure aquesta dòna corre de la Ceca a la Meca diguent sempre mal de mí y contant lo qu' ella anomena ses séues desgracies, sense recordarsè de ses méues.

—Ja crech jò que vos també les tendreu.

—Sí; señó, y ben gròsses; ó per milló dí ben gròssa, perque no n' tench més qu' una y em basta per caldera y frit.

—¿Y quina es aquesta?

—Sa llengo de sa méua dòna.

—¡Ah, gran traydó, infame! ¿Sa méua llengo?... ¡Mirau aquest re-pillo!... ¿Que no saps que jò no vaitx a llepá tasses ni a buydá botelles?...

—Madó Juana, feys favó de callá per amor de Deu; (li vaitx cridá interrumpintla per pò des xubasco que s' en venia de part de s' homo.) Vos mateixa vos estau fent sa sentència.

—Ja 'u veu, señó; quins bònò mòdos que té sa méua dòna, (digué mèstre Jòrdi.) Si axò es davant vostè a ne qui vòl mostrá sa séua inocència, ¿que tal será a ca-méua y totsòls? Aquí té vostè sa causa de totes ses desgracies d' aquesta infelís, y no sòls d' ella sinó méua y d' els infants. A ca-méua may tench cap día bò: si surt, crits y paraulòtes; si entr, paraulòtes y crits. Si vaitx a passetjá amb sos amichs, insultos y sermó; si estich dins ses cases, morros y males cares. Si no fas feyna, som un vago; si en fas perque no n' fas més. Si vaitx a jaure tart ó m' axech dematí, perque la despèrt. Si heu fas al revés, sa borratxera me rendeix.... Amb una paraula, may veitx una bònà cara ni l' he vista de fa molts d' ays. ¿Tròba vostè qu' axò se pòt sofrí? Jò ja sé que no som un sant y que tench els méus defectes, còm

PUNTS DE VENTA Y SUSCRIPCIÓ.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort,
núm. 11.
Can Pèp Tous,
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

tothom té els séus; però, ¿es possible curarlosmè amb sa llengo de sa méua dòna? Jò crech qu' es al contrari y que de cada día se m' enconan més. Sempre he sentit à dí que s' agafan més mosques amb una unsa de mèl qu' amb un quintá de vinagre; però aquesta bona cristiana may ha volgut aprendre tal veritat; axí es que d' ensa que la conech, may li he vist emprá sa mèl ni sisquera à gotetes.

—Jò no tench sa mèl p' els pillos com tú, (cridá madò Juana), que passen sa vida amb sos amichs en lloch de passar-la amb sa familia.

—Ni jò puch passá sa vida amb sa familia (replicá s' homo) quant aqueixa familia està enverinada amb llengos de serp com sa téua.

Amats lectors; perdonaume si vos deix, perqu' are es vengut Don Gimenez des Coll Negre que volgué fé donació à un nebot séu, y are li ha tengut que moure un plet; perque no tan sòls no li ha cumplít es tracto de passarli tres duros diaris, sinó que s' ha endeutat tot fins à no bastarli per interessos es deu mil y pico de lliures que s' hazienda produheix. Com axò es assunto de molta trèta y aquest señó es bòn parroquiá, teniu paciència que l' haja despatxat y continuarem

(Acabarà.)

J. F.

UN SOMIT.

S' altre vespre quant dormia vaixx somiá, somit estrany; que m' trobava à sa muntaña envoltat de peñals, uyastres, ravells y mates, torrents y grans betserars; sense senti veus alegres d' aucells entonant sos cants, ni faviòls, ni xeremies de cap pastó que tocás aquelles rústiques notes que m' alegran tant y tant. Per consolarme als la vista per podè el Cèl contemplar, y vaixx veure negre bòyra.

—¡Ay, Deu meu! (desconsolat vaixx esclamá.) ¿Que me passa?

¿Que es aquesta soledat? Donaume camí ó dressera per sortí d' aquest barranch, perque prest me moriría de fret, de set y de fam, ó tal volta entre ses arpes de ferosos animals.—

Mentres deya tals paraules sent trapitx de sers humans y omplint mon còr d' alegrí vaixx esclamá:—Axò serà a'guna bona persona que vé à treurèm d' aquest pas.— Me gir y veix que sortí, de derrera un gròs peñal, una berganta pagesa molt lleujera, en so cap alt,

fent sa mitja riayeta;

y quant à mi va arribá

va dí:—¡Alabat sia Deu!

—¡Per sempre sia alabat!

(li vaixx respòndre amb tò trist com un qu' está agonisant.)

—¿Y per aquí com t' hi campas?

—¿Y com vòls tú que m' hi camp?

Malament. Duch males petjes.

—No temes.—¿Y ahont mos trobás?

—En el llòch de L' IGNORANCIA.

—¿Y no hey ha més ignorants

que com jò perduts estigan

per aquest llòch desolat?

—¿Si n' hi ha més, dius? A balquena,

més perduts que tú no estás.

Jò els dissaptes me passeix

y tots aquells qu' aquí enquantr

los me mèn per les dresseres,

fentlos veure lo blanch, blanch,

y lo negre, negre; y encara

los dich tot lo que fá al cas.

—¿Y tú qui ets? Vuy que m' ho digues.

¿Será massa preguntá?

—Som aquell papé que canta

cada dissapte à Ciutat.

—¿L' IGNORANCIA?—L' IGNORANCIA.

—Trèume d' aquí ben aviat.

—Hala, ydò, passa m' derrera

si vòls sortí. Hala, envant;

y t' assegur, si m' escoltes,

qu' un peu no t' esbarrarás.

En que m' vejes tan alegre,

no heu duptes. Jò no t' engan;

perque encara que jò heu diga,

cara alta m' puch passetjá;

perque som molt afectada

de dí en tot la veritat;

y no com molts que n' el día

tot lo que contan es fals.

Ja neim partit per dins creietxes

batzers y romaguerales,

y bota que bota peñes;

y per últim arribám

à un gran badaluch de ròques

ahont hey havia un forat.

Hey entrám y vérem qu' era

una cova, no molt gran,

que p' els séus costats estava

tota plena de forats.

Allá m' digué sa pagesa:

—Mira per aquí y veurás,

si amb uys clás heu ecsaminas,

el nòstro mon com está.

Observa ses séues trampes

y als qui viuen atrassats

derrera els altres, y es creuen

que van de tots al devant.

Els camins de sa desgracia,

y els de la felicitat.

Abans llevèt ses llegañes

per podè veurehi més clá.—

Y fregantme els uys depressa

à un foradet m' arramb

y me tròb un sens fi d' hòmos

qu' anavan tots aclucats

amb unes cucales d' ase,

correguent per dins un camp

qu' estava plé de bassióts,

encalladós y clòts grans.

Molts d' aquells prest romangueren

fins à n' es còll encallats,

y altres fins à sa cintura

que després malavetjant

sortiren, però sa pell

la varen deixá à su allá.

—¿Saps qui son els qu' ara miras?

(digué sa jove.) Animals

en forma d' hòmos que l' vici

cucales los ha posat,

y com els ximpls no hey veuen

no pòden may mirá envant.

El corre, molt dols el tròban;

però com vòlen passá

els encalladós y basses,

qu' en el vici molts n' hi ha,

es molt mal de fé es sortirne

quant ja hey están encallats.

¿Compreus bé lo qu' es el vici?

—Massa qu' heu comprench ben clá.

—Si vòls veure més mon, ara

mira per s' altre forat.

—Aquesta còsa m' agrada.—

Y me torn posá à goytá,

y vaixx veure un sens fi d' hòmos.

joves y qualcun d' edat,

que dormían Parexía

que tots estavan somiant

Altres de despèrts n' hi havia

que los estavan xupant

com si fossen sangoneres,

y beguent la séua sanch;

y quant no n' tengueren gota

llavò es varen despertá.

—¡Ay! (plorant tots esclamaren.)

¡Beneyts! ¿Com hem dormit tant!

Aquests sòmits de delicies

s' han convertit en trabays.

—¡Vaja unes còses més rares!

(vaixx jò totduna esclamá.)

¿Y hey ha hòmos sangoneres?

—¡Ah, sí! ¿No los has vist may?

Son els amos d' els cassinos

qu' à tots els joves qu' hey van

(que sòlen sè els que més dòrmen

dins sa nòstra societat)

los xupan dols ses pessetes,

y no s' temen fins qu' están

amb ses butxaques tan buydes

com sa preso de hondat.

—Ja son hònes sangoneres.—

A un altre forat m' en vaixx

qu' estava pròp d' una encletxa

y me torn posá à goytá.

Heu de creure, germanets,

que sortí una infinidat

d' hòmos amb bànes ben gròsses

y n' hi havia d' aquests tals

moltets que duyan cucales

com una bístia que bat.

Vaixx dí:—¡Jesús, Sant Antòni!—

y em vaixx deixá de mirá.

A un altre forat vaixx veure

señós dins un cuarto gran

que tenían unes uncles

consemblants à ses d' un gat,

que midavan de llargaria

ben pròp, ben pròp de mitx pam.

A dos pobrets qu' hey entraren

ja los veixx acabussats

llewantlos bossins de ròba

y tots els cabeys del cap.

Quant se veren aquells pòbres

tan desnhus y tan pelats,

plorant la llágrima viva

tots dos varen esclamá:

—¡Señós! ¿Que tengan conciència!

—¿Qu' es lo que deyau, germá?

—Si saben lo qu' es conciència.

—No sé de que me parlau.—

Me gir á sa pageseta:

—¿Qui son aquests, (li demán)

qu' ignòran lo qu' es conciència?—

Y em diu:—Gent sense moral

ni còr, ni misericòrdia,

ni pietat, ni caritat.

—¿Y com tenen tantes uncles?

—¿Com no les se tayan may!

—Però, ¿qui son? Gent tot una,
de tota casta de rams,
amb títol y sense títol,
empleats ó no empleats,
qu' esplòtan axí còm pòden
al pròxim qu' es son germà.
—¿Tots son de tan mala rassa?
—Jò 't diré. Qualeuns n' hi ha
que tenen bones paraules
y un poquet de caritat,
però aquests dignes d' aprèci
son clàs còm els campanàs.
Bòno; si 'n vòls veure d' altres
d' aquests amb sos dits tan llarchs
encara qu' amb ménos ungles
guayta per s' altre forat.

(Acabará.)

FEROSTAS.

NOTICIES

*trètes d' un dietari mallorquí del sigle passat
relatives a les funcions fetes a Mallorca en
celebridad de la presa y conquista d' Orà.*

(CONTINUACIÓ.)

Vuy dia 26 a los Polls de St. Domin-go en la iglesia de la Victoria, que es allà ahont fan escola de gramática, se ha fet un curiós altar y de bulto s' hi ha posat la historia molt curiosa de la conquista que feu de nostra Mallorca el señor Rey D. Jaume primer d' Aragó.

Dit dia de la dita iglesia de la Victoria, circa les vuy del matí, son sortits tots los estudiants Thomistes precedint devant el penó y los buèns, y son anats procesionalment a la Iglesia del Rl. Convent de St. Domingo aportant tots ciri encés, a prendre la comunió.

Dit dia a les 4 de la tarde acodiren al dit Rl. Convent de St. Domingo el molt Ille. Capítol, los Srs. Retgidors, Intendant, Canonges seglars de St. Agustí del hábit de St. Antoni de Viana, los Pares Mercedaris, los Mínims de Sant Francisco de Paula y los Clergues seglars de St. Cayetano, y congregats en la Iglesia ab asistencia de tots los Doctors Thomistes y la Comunitat de St. Domingo se ha feta una pia y devota processó cantant el Te-Deum ab música y feya la capa lo Mt. Ille. Sr. Dr. D. Gabriel Sales Pre. y D. Nicolau Sales feya de Diaca, los dos canonges de la Seu.

Dit dia circa les 6 de la tarde sortí la Comunitat de St. Francesch ab tots los estudiants escotistes y Doctors Escotistes. Anaven devant los Buèns y un penó y després venían los estudiants interpolats ab los frares y després los Doctors aximateix interpolats, després la Música y cantavan la corona a María Purísima N.ª S.ª y aportavan a lo últim el tabernacle de plata de la Purísima. Aná esta devòta processó a la parroquia de St. Miquel y allí predicá el Rd. Pare Fra Bartomeu Riera de dit convent, catedralich de teología. Duyan estodiants y Doctors una atxa encesa cada qual y quant foren arribats a St. Francesch cantaren Te-

deum y lo entoná D. Juan Martorell Pre. Degá y Canonge, fentli de Diaca D. Agostí Antich Pre. y Canonge. A la nit tornaren repicar les campanes y a fer alimares y a cosa de les 10 de la nit sortí del Rl. Convent de St. Domingo un molt vistós y pulit paseo que feran los estudiants thomistes. Anava devant un clariner a cavall, després venían los timbals. Després venían tres volants ab atxa encesa; després venía un cavaller thomista a cavall portant lo estandart de St. Thomas y los cordons los duyan dos cavallers thomistes, després una gran multitud de cavallers a cavall ab atxa en ma vestits d' encamissada. Després venía un carro triunfal y dedins musichs y estudiants; després altres estudiants a cavall y altre carro y axí de los demés fins a 15 carros triunfals, en lo últim carro anaven musichs, estudiants y 6 representants qui representavan los papers sigüents: Africa, Asia, Europa, América, el Rey y el Conte Montemar y deyan una loa molt del cas y aguda.

(Acabará.)

Es copia—PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

ES VIATGE DES VAPOR LULIO.

Les sis y tres quarts des dematí des dilluns serían quant aquest hermós y caminant vapor sortí des Pòrt de Palma carregat amb tots els passatgers qu' hey caberan perque n' hageran de quedá un centená en terra per no poderhi aficá pús. Els que s' en anaren amb ell, estibats còm ses arengades, serían uns sètcents. La mar los esperava amb totes ses séues calmes y moxonies, y tan dol-sament los tractá, que segons diuen si no fos estat per un capellonet y una dòna que s' empenaren en qu' els peixos los seguissen, no n' hi hauria cap que s' hagués maretjat.

A les deu arribaren a n' es pòrt de Solle y llavò comensaren els torrons perque en terra no hey hagué carros ni carrils que bastassen per tanta de gent, per més que no se perdé per ses Autoritats de Solle. Axí es que molts envestiren cap a Solle axí còm milló pogueren; y valga qu' es camí es plá, alegre, acompanyat y no arriba a una horeta.

Molts de passatges contan alabances d' els sollarichs per lo bé que los tractaren y lo considerats que foren amb sos prèus, y axò es una còsa que los honra y los acredita p' els altres anys, perque creym qu' aquest viatge de recreo prendrá carta de naturalesa a dins Mallorca pues pochs son els anys qu' a mitja 'n Maitx no fassa bon temps després d' els pochs dies de vent que sòl fé a n' es comensament des mes.

Sa funció des simulacro va aná bé,

però no va essé lo que mes cridá s' atenció d' els passatges. Lo que més merexia sa séua admiració era sa frondosidad del terreno, lo pintoresch de la vila, lo imponent de ses séues muntanyes y lo pur de la séua atmósfera.

Devés les sis y mitja torná sortí el *Lulio* des pòrt de Solle, acompanyat des vapor *Palma* que també duya molta gent, y després d' una altre felis travessia, que no tengué res d' incòmoda per ningú més que falta de lloch per seure, tants eran els passatges, arribaren a les deu y mitja a Palma tirant couets, amb llums de Bengala y entre els acords d' una bona música. En es Moll los esperava sa gent de gom en gom y els festés encesos y els fochs artificials y globos aerostátichs y animació de tothom ne feyan un cuadro preciós y fantástich per inspirá un bon pintó d' efectes de llum. S' Autoridad va está acertada y previsora no permetent qu' els carruatges arribasen al cap des Moll.

Felicitám a s' Empresa des *Lulio*, per lo bé qu' heu ha sabut fé, y per lo bon ècsit d' aquesta expedició de recreo, que regularment no será sa derrera. Moltes d' aquestes y bé en Deu; y nòltros que les vejèm. Axí sia.

**

Conversa que tengueren dues modistes es dia de l' Ascensió, en es ball des Cassino des Molinà.

—Jò 'm pensava que no vendries.

—Fiyeta, jò he fet feyna fins pròp de les tres; y per més vía qu' he feta, després d' havé dinat, y m' he rentada, pentinada y vestida, y hem anat a cercá na Juanita, ja ha estat la mal' hòra.

—¿Fins a les tres has fet feyna? ¿y sa téua mestressa que no s' ha apuntada a sa *soscripció* de ses señores per no fé feyna diumenges y festes?

—Dia que no vòl que ningú li fassa els contes.

—Jò 't promèt que si jò hey feya feyna aviat los hi ajustaria, perque si volia que 'n fés els diumenges, m' hauria de pagá es jornal.

—Axò mateix me diu En Tòni méu. Però, meèm; ¡qu' ha de fé una pòbre! Y lo pitjó es que demá no tendrèm feyna còm no 'n tenim cap dilluns, perque diu que no 'n té d' apareyada.

—¿Vòl dí qu' es diumenge, dia de descans, amb s' excusa d' acabá els vestits comensats, feys feyna a rebentá y no cobrau; y es dilluns, dia fané, vos passetjau y teniu un jornal manco? Tòca; envialè a passetjá.

Amb axò tocaren una *polka*; En Tòni vengué a cercá sa séua *pereca* y un altre jove tregué s' altre compañera y sa conversa acabá.

Y nòltros quedarem reflexionant sobre aquest punt que mereix tenirsé en conta ara que se tracta de santificá ses festes y de millorá ses condicions de ses classes obreras.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 17 de Maitx.

SANT PASCUAL BAYLON, CONFESSÓ.

Coranthòres.—Segueixen en el Temple.*Novenes.*—Comensa sa de Sant Felip Neri.*Costums.*—Fira à Sansellas y Manacor.*Efemerides.*—1753. Vent fortíssim, que pare-xia havia d'arrancar la terra.

—1756. Passaren per Palma 20 vaxells de guerra inglesos y un es entrat dins el port per agomboyá una fragata qu' hey estava fondejada. S'en van à dur socorro de gent y provisions de boca y de canó al castell de Mahó

Temps.—Ventós.*Signes.*—Es sòl en Tauro; y sa lluna en Cancer.

—Els nins nats avuy serán cabòtes; y ses nines trafagadores.

Dilluns 18.

SANT FELIX CAPUTXÍ Y SANT VENANCI

Coranthòres.—Acaban en el Temple.*Efemerides.*—1750. Se embarcaren 800 mariners p' el servici de la armada Real, y la major part eran pagesos qui à causa de la esterilitat per quant no tenían res que fer en los camps, se son fets mariners, puis à Mallorca aquest any no segaren.

Aquest dia encara ses malalties estavan en son vigor y eran molts los que se morían no sòls à Ciutat sinó en totes ses viles.

—1756. Va ploure una mica, haventhi molta necessitat d' aygo.

—1757. A les 10 de la nit tenguerem un temps desfet de vent, aygo, pedra, trons y llamps. Dita pedra fé molt de mal à Montuiri, Sant Juan, Petra y Sineu.

Temps.—Ennigulat.*Signes.*—Es sòl en Tauro; sa lluna en Cancer.

Els nins qu' avuy naixquen serán bons hòmos; y ses nines caperrudes.

Dimars 19.

SANT PERE CELESTÍ Y SANT IVO MISSÉ

Coranthòres.—Comènsan à Santa Catalina de Sena dedicades à Ntra. Sra. del Roser.*Efemerides.*—1747. Dins Porto-Colom de Felanitx s' hi trobava un Pinco qu' hagué de fogir de la vista de Cerdeña puis los vaxells inglesos li donavan encals fins à dit Port.—1750. Morí D.ª Magdalena Cotoner V.^a de D. Salvador Sureda de Sant Martí.

—1757. Vent fortíssim.

—1770. Se obrí la iglesia de Montission; y los quatre claustros Filosofia, Medicina, Lleys y Teología anaren à rebre, ab les musses posades y devant les xeremies, à Su Illma. el Rm. Sr. D. Francisco Garrido de la Vega, Bisbe de Mallorca, encaminantse la processó desde el Palau al Estudi General nou, per conferir un grau, el qual estava dedicat à n' el Rey, el segon dia un altre dedicat al Sr. Bisbe y el tercer à la Ciutat, y en cada dia un bon refresch. Estos graus se conferiren de gracia à causa de la alegría.

Temps.—Perillan xubascos.*Signes.*—Es sòl en Tauro; y sa lluna en Leo.

—Els nins nats avuy serán fòrts; y ses nines mariquites.

Dimecres 20.

SANT BERNARDÍ DE SENA, CONFESSOR.

Coranthòres.—Segueixen à Sta. Catalina de Sena.*Efemerides.*—1753. Comensaren los tancats à Sant Antoni. Fas nota com també los Retgidos del Hospital general han feta una companyia de comediantes compòsta de bastaxos, bords y altres persones y representan en el Corral de les Comèdies y no representan mal. Pagan un sòu per persona, diumenges y festes que fan funció.

—1754. Aygo gròssa tot lo dia y tota la nit.

Temps.—Se compòn.*Signes.*—Es sòl entra en Géminis; y sa lluna en Leo.—Els nins que neixerán avuy serán sans; y ses nines empagahides.

Dijous 21.

SANT SEGUNDO Y SANTA PUDENCIANA.

Coranthòres.—Acaban à Sta. Catalina de Sena.*Efemerides.*—1747. Prengué en Mallorca un gènere de constelació maligne que durá fins el Juny y morí molta de gent principalment gent gròssa y corpulent y atxacosos.

Morí D. Geroni Morell de Pastoritx, Retgidor de la Ciutat.

—1753. Ja segavan ordís à la plena.

—1755. Fé aygo gròssa y neu.

Temps.—Duart creixent à les 5:56 des matí*Signes.*—Es sòl en Géminis; sa lluna en Virgo.

—Els nins nats avuy serán bons per escolans; y ses nines cantadores.

Divendres 22.

SANTA RITA DE CASIA, VIUDA.

Coranthòres.—Comènsan à Santa Magdalena dedicades al Sant Cristó.*Novenes.*—Comensa sa de la Sma. Trinidad.*Efemerides.*—1753. Un barbé del carré d' els Oms ha bastonetjat sa séua dona, y es sògre y un cuñat séu l' han ferit à ell tan fòrt à garrotades que li han romput tots els òssos d' els pits, brassos y cap y dit barber es mòrt. Després han posat el sògre en la presó y el cuñat se es retirat.*Temps.*—Regular.*Signes.*—Es sòl en Géminis; sa lluna en Virgo.

—Els nins qu' avuy neixerán serán recelosos; y ses nines trapasseres.

Dissapte 23.

SANT DESIDERI Y SANT MIQUEL BISBES

(Dijuni sense carn.)

Coranthòres.—Segueixen à Santa Magdalena.*Efemerides.*—1756. Vengué la notícia de que la escuadra inglesa volia introduhir socorro al castell de Mahó y la escuadra francesa ho impedí y tengueren batalla naval y quedaren estropeyats sis vaxells inglesos y alguns francesos. Altres diuen que no son los francesos els qu' han goñat sinó els inglesos puis los primés perderen moltíssima gent y una fragata y los inglesos no tenían cap vaxell espeñat més que de veles y còrdes. Després del combat passaren els inglesos al Cap de Gata per referse.*Temps.*—Bastant bò.*Signes.*—Es sòl en Géminis; sa lluna en Virgo.

—Els nins qu' avuy neixerán serán llepols; ses nines sèries.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Visquem y ceurém còses gròsses y còses petites.*SEMBLANSES.*—1. En que dú fums.
2. En que cà empiulat.
3. En que té esperons.
4. En que té cambres.*XARADA.*.....—Pu-put.*PREGUNTA.*.....—En temps d' eleccions.*CAVILACIÓ.*.....—Caldentey.*FUGA.*.....—En Juan y na Juana farian un bon parey, En Juan está vermey y na Juana está sana.*ENDEVINAYA.*.....—Un rellòtge.

GEROGLIFICH.

X + Ke FI :: X D +

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan ses metles à ses nines?
2. ¿Y ses lletres à n' els hòmos?
3. ¿Y molts de mals à unes xeremies?
4. ¿Y Mallorca à un que se néga?

XARADA

Es un' eyna ma primera
per ses dònnes manetjada;
segona es planta aprovada
que de mal nos allibera;
es tot quant som mòrts espera
per fermós una posada.

PREGUNTA.

¿Qu' es allò qu' es veu dues vegades aïb un moment, una aïb un minut y cap vegada aïb un any?

CAVILACIÓ.

MIL BALAS

Compòndre aïb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

D.b.d.s m. d.s s. j.rr.
q.. t.n m.t.x n. b.r.
p..s s. s' .yg.rd.nt n. v.
m. p.s.r. . m.nj. t.rr.

ENDEVINAYA.

Un pòch abans d' essé náda
som s' aliment d' els señós,
y quant tench un any ó dos
llavò me pegan pennada.

Per tota sa colecció:

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé st som vius.)

16 MAITX DE 1885

Estampa de sa Viuda y Nys d' En P. J. Gelabert